

L'alcalde ha de ser com un metge. Ha de curar el malalt, però no s'ha de quedar amb la malaltia. Jo intento resoldre tots els problemes sense fer-los meus, perquè si no fos així no en resoldria cap.

Embellidor de parets, Josep Munmany condueix la paraula amb el tacte amb què deu agafar la brotxa quan pinta. Amb un control quasi mil·limètric no deixa que res li caigui al sòcol del discurs. A vegades sembla que mormoli, però la seva veu es fa ferma quan diu **"una persona que no s'estimi el seu poble no pot ser alcalde"**.

Taradell, entre els municipis de Viladrau, Seva, Tona, Malla, Sta. Eugènia de Berga i Sant Julià de Vilatorrada té avui la boira baixa. Poca cosa es veu amb els ulls de la cara. Amb els del desig i la intuïció, la mirada arriba més enllà dels Pirineus. **Europa ha de ser el que ens ha de fer arribar al màxim d'autogovern.**

Deia l'Aristocles que el cor d'un home que governa un territori ha d'estar al seu cap. Amb cap i cor, l'alcalde de Taradell, tocant la seva bandera, esguarda el seu despatx. **El dret a l'autodeterminació és com respirar, tothom ha de poder fer-ho.**

La boira comença a aixecar-se. Pel balcó arriben, ficant-se pertot arreu, les notes femateres del camp. L'alcalde no sent res. Potser per la seva capacitat d'abstreure's. Per a ell, la casa fa olor de casa; el carrer fa olor de carrer i l'Ajuntament no té per què fer pudor d'adobs.

A casa no porto mai els problemes de l'Ajuntament. Quan em poso al llit procuro tenir pensaments agradables. Intento esborrar parcel·les.

A la falda del Montseny, a set quilòmetres de Vic i a seixanta-tres de Barcelona, aquest lloc no té duanes. No topes amb cares esquerpes que et facin fugir sense mirar enrera. **Aquí, al poble, som com una gran família. La gent és acollidora. Quan arriba un foraster de seguida se li obren les portes.** I obertes resten sempre, encara que la gent no troba, no vol trobar, la sortida per marxar. Ni els joves saben treure el clauer de la butxaca. **Hi ha molta vida associativa. Tenim trenta-vuit entitats, una discoteca, bars per al jovent; hem fet un pavelló esportiu i un centre cultural. Cada quinze dies hi ha oferta de lleure, d'esbarjo. Per exemple, per a la setmana vinent, el Consell de Joventut està preparant un rècord Guinness del cent peus. Es tracta de lligar gent pels peus (necessitem mil cinc-cents persones) i volem batre el rècord mundial.**

Cent peus, i més, necessita la gent per pujar al tren de l'oportunitat que, cada any, ofereix l'Ajuntament per viure a menys preu i sense sons fràgils. **El poble està creixent molt. Es fan uns cinquanta habitatges a l'any i els venem tots. Les bones gestions no necessiten publicitat. El "boca a boca" funciona prou bé per a fer la promoció d'un poble.**

Amb positura de pensador, amb una autosatisfacció encomanadissa, Josep Munmany parla d'allò que per a molts és un tema esgarriós: els diners. Potser el guia el pensament senequista de "pobre no és el qui

té poc, sinó el que molt desitja". **Els milions que tenim de pressupost sempre són insuficients. I aquí està la gràcia d'un governant, estirar-los fins al màxim. Com? Amb imaginació i, sobretot, mirant que les despeses corrents no se't mengin els ingressos.**

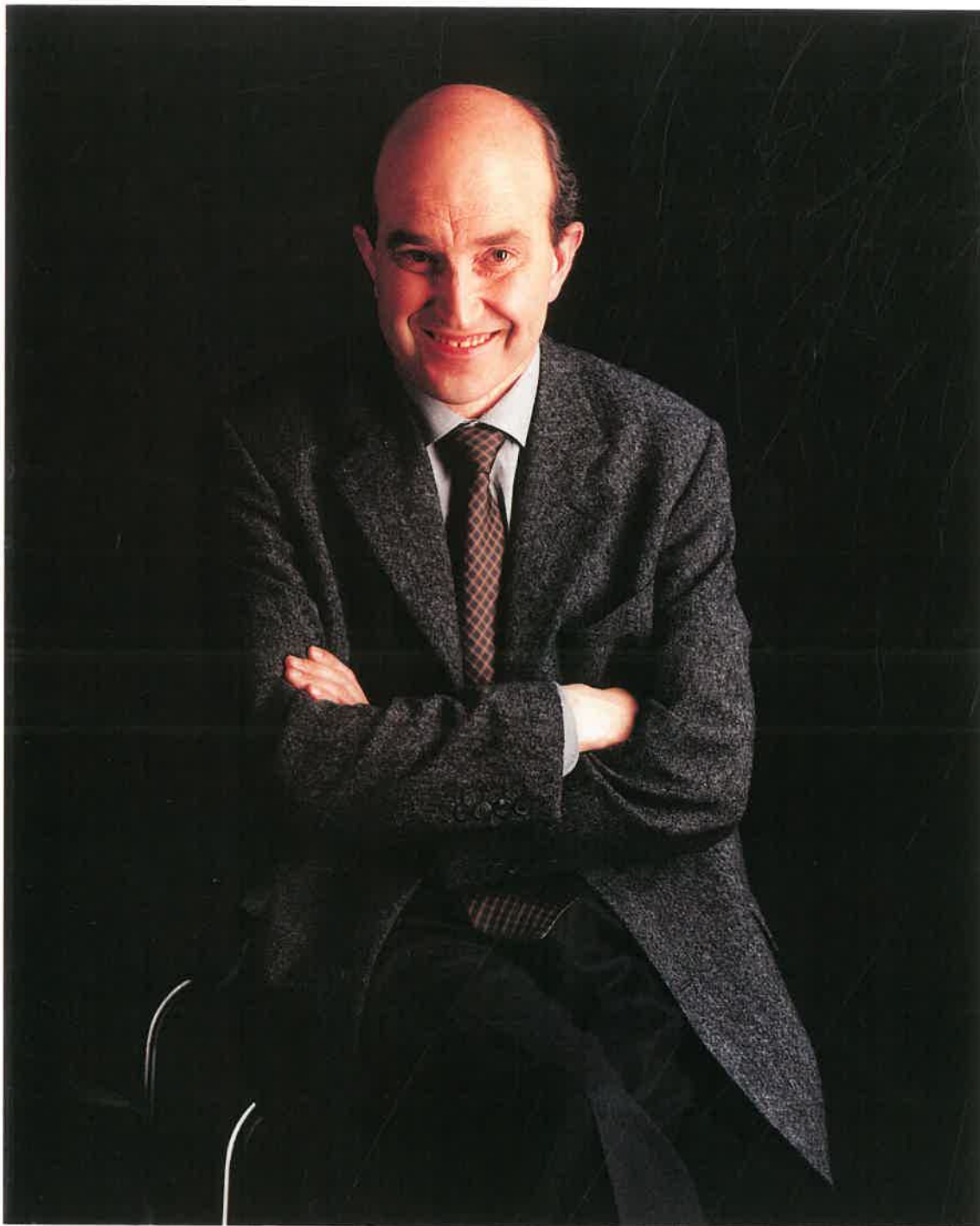
Obeint la fatiga, fent rogatives al cel o ficant els peus al riu Gurri, no s'aconsegueix omplir l'erari, sinó turments infinits i veure finita la caixa. **Els alcaldes som sempre una mica pidolaires amb la Generalitat i la Diputació. Jo, particularment, sempre m'he trobat ben atès, però potser és cert que ambdues institucions tiren cap als ajuntaments més afins a cadascuna d'elles.**

Però no tots els diners surten dels mateixos racons. Un poble tira endavant, no pas amb les mans tancades ni amb les mans obertes, sinó amb mans enfeïnades. **Aquí tenim una mica de tot: construcció, tèxtil, metal·lúrgia, agricultura... El més important, en aquesta legislatura, és l'ampliació de la zona industrial. Els ajuntaments hem d'intentar que el promotor particular pugui tenir terrenys a la seva disposició.**

Fins a la Casa de la Vila arriba la piuladissa dels ocells. I als ocells els deu arribar el so d'un govern sense oposició. **Governem les dues forces que ens vam presentar a les eleccions: quatre regidors d'Esquerra Republicana i set de nostres (CIU).**

Si poder conversar sense crits dona satisfaccions, encara més satisfaccions dona el fet que d'aquests diàlegs consensuats surtin fruits plens d'encert amb aplaudiments ben guanyats. **El millor que hem fet han estat uns habitatges per a la gent gran. És una tasca innovadora perquè cada resident té el seu propi piset amb sala d'estar, bany, cuina i habitació, i a més, tenen uns serveis comuns. És com estar a casa però amb suport.**

Suport que s'està donant també al col·lectiu d'aturats. **Tenim un servei de col·locació, juntament amb la Mancomunitat la Plana, i fem d'intermediaris entre els aturats i els empresaris. L'altre dia, el president de la Mancomunitat m'explicava que va llogar un noi amb deficiències psíquiques i en donar-li la primera setmanada li va dir a son pare: -Pare, ara ja en som dos que portem diners a casa. Això és el més important per a la gent, poder dur un sou a la família. I tots sortiran de festa (quan hi hagi festa), perquè la solvència fa que la gent es tregi amb la vida. Una de les festes que més agraden és la d'en Toca-sons. Es tracta d'un bandoler que amb la seva quadrilla pretén entrar a Taradell a la força. El sometent sol impedir-ho i, aleshores, s'empaiten pels carrers de la vila i desapareixen els trabucs. Invasió, trets, bandolerisme... termes que conviden a córrer cap endavant o cap enrera. Mani qui mani, no et pots moure gaire. Estem dintre d'Europa i la política està molt definida. El país és com una màquina de tren. Amb unes eleccions no canvis ni la màquina ni la via, només canvis el conductor. En qualsevol cas, bon viatge!**

Josep Munmany Vila - Taradell - 4.755 hab. (Osona)